

اخبار و گزارش های کارگری 29 مرداد ماه 1405

- تجمع مقابل زندان مرکزی خرم آباد برای توقف اجرای حکم اعدام محمدرضا رضایی با شعار «توقف توقف دادستان توقف»

- قائم حسینی از بازداشت شدگان اعتراضات سراسری دی ماه 1404 اصفهان را هم اعدام کردند

- ادامه یکه تازی کارفرمایان شرکت پایانه ها و مخازن پتروشیمی و بلاتکلیفی شغلی و معیشتی 8 کارگر حق طلب

- به انفرادی های ادواری و پی در پی

معلم فرهیخته، مسعود

فرهیخته معلم زندانی، پایان دهید:

- ماده پنج طرح جدید مقابله با نفوذ مجلس: هم پادگان هم بنگاه، مرگ بر دانشگاه!

- اعتصاب 24 ساعته کارکنان بانک های برزیل در اعتراض به پیشنهادهای مزدی کارفرمایان

- اعتراض اتحادیه های کارگری آرژانتین به بدهکاری میلیون ها خانوار؛ CGT و دو CTA علیه سیاست اقتصادی دولت میلی به خیابان آمدند

- اعتصاب طولانی کارگران هاریبو در فرانسه؛ هشت هفته مقاومت برای افزایش دستمزد

*****

*تجمع مقابل زندان مرکزی خرم آباد برای توقف اجرای حکم اعدام محمدرضا رضایی با شعار «توقف توقف دادستان توقف»

روز پنج شنبه 29 مرداد، خانواده و تعدادی از اهالی خرم آباد برای توقف اجرای حکم اعدام محمدرضا رضایی دست به تجمع مقابل زندان مرکزی این شهرستان در استان لرستان با شعار «توقف توقف دادستان توقف» زدند.

*قائم حسینی از بازداشت شدگان اعتراضات سراسری دی ماه 1404 اصفهان را هم اعدام کردند

روز پنج شنبه 29 مرداد، قائم (معروف به آرین) حسینی از بازداشت شدگان اعتراضات سراسری دی ماه 1404 اصفهان (میدان علیخانی اصفهان) را هم اعدام کردند.

*ادامه یکه تازی کارفرمایان شرکت پایانه ها و مخازن پتروشیمی و بلاتکلیفی شغلی و معیشتی 8 کارگر حق طلب

8 کارگر حق طلب اخراجی شرکت پایانه ها و مخازن پتروشیمی ماهشهر که قرار بود مدت ها پیش به کار بازگردند، هنوز بلاتکلیفند .

این کارگران در 31 خرداد ماه سال جاری، پس از پایان تجمع کارگران شرکت برای دستیابی به مطالبات شغلی و معیشتی خود از کار اخراج شده و در حال حاضر با مستندات رای قطعی اداره کار و دستور دادگاه و با وساطت نمایندگان کارگری، مسئولان فرمانداری و استانداری، از سوی مدیران شرکت قول مساعد برای بازگشت به کار دریافت کرده‌اند اما پس از چند هفته هنوز این وعده عملی نشده است.

در همین رابطه، یکی از کارگران اخراجی به خبرنگار رسانه اس گفت: بی‌توجهی به بازگشت به کار این تعداد کارگر اخراجی در حالی ادامه دارد که یکی از همکاران به عنوان نماینده کارگران قراردادی شرکت پایانه و مخازن، دارای رای قطعی بازگشت به کار است و پرونده وی پس از صدور اجرائیه، در مرحله اجرای احکام قرار گرفته است.

او گفت: در ادامه بی‌توجهی کارفرما، دادسرای بندر امام احضاریه‌ای برای مدیرعامل شرکت صادر و ابلاغ کرده است؛ با این حال به نظر می‌رسد همچنان وضعیت بازگشت به کار همکاران ما مشخص نیست.

سهامداران شرکت پایانه‌ها و مخازن پتروشیمی ماهشهر:

1- شرکت صنایع پتروشیمی خلیج فارس (هلدینگ خلیج فارس)

2- شرکت گروه گسترش نفت و گاز پارسیان

3- شرکت سرمایه گذاری نفت و گاز پتروشیمی (تاپیکو)

4- شرکت مهندسی حمل و نقل پتروشیمی

5- شرکت سرمایه گذاری صندوق بازنشتگی کشوری

6- شرکت سرمایه گذاری هامون سپاهان

7- شرکت سرمایه گذاری سازمان تامین اجتماعی نیروهای مسلح

*به انفرادی های ادواری و پی در پی

معلم فرهیخته، مسعود

فرهیخته معلم زندانی، پایان دهید:

مسعود فرهیخته معلمی مبارز و شریف که از ۲۵ شهریور ۱۴۰۴ و پس از دستگیری در نشست شورای هماهنگی تشکل های صنفی فرهنگیان ایران در شهرضا به زندان مرکزی کرج برای اجرای حکم سه سال و شش ماه و یک روز منتقل شد، در طول این مدت برای هفت مرتبه به سلول انفرادی و یا مکانی نامعلوم منتقل شده و راه ارتباطی او اعم از تلفن و ملاقات با خانواده به طور کامل قطع شده است. او ابتدا دوم مهر و پس از صدور بیانیه تا سیزدهم مهر را در سلول انفرادی سپری کرد. برای مرتبه دوم از ۱۸ آبان تا ۲۶ آبان و برای مرتبه سوم از دوم آذر به مدت یک هفته باز هم به سلول انفرادی فرستاده شد. بیست و چهار آذر او را برای چهارمین بار به سلول انفرادی منتقل کردند اما این

روند غیر قانونی باز هم تداوم یافت. نهم دی هم زمان با شروع اعتراضات بار دیگر او را به سلول انفرادی منتقل کردند. در ۹ تیر برای ششمین مرتبه مسعود فرهیخته به سلول انفرادی منتقل شد و ۲۸ تیر به بند منتقل شد اما کمتر از ۲۴ ساعت دوباره به سلول انفرادی منتقل شده است و تا انتشار این نامه هیچ تماسی با خانواده نداشته و مراجعه فعالان صنفی به همراه خانواده در زندان و دادگستری برای چرایی این امر با این پاسخ روبرو شده که او برای تنبیه به انفرادی فرستاده شده است.

گرچه صدور احکام علیه کنشگران صنفی و مدنی و سیاسی تعرض به قوانین جاری کشور و تضییع حقوق شهروندی است، اما فارغ از این اصل روشن اینکه یک معلم آگاه و کنشگر صنفی به طور مداوم و برای تنبیه به واسطه ی مسیر روشنگرانه اش، مرتب به سلول انفرادی فرستاده شود، اقدامی در نوع خود نادر در تضییع حقوق اولیه یک زندانی است که در طی سالهای اخیر موارد مشابه آن برای فعالان صنفی کمتر مشاهده است. ما معلمان امضا کنندگان این بیانیه با گرامیداشت تولد این معلم آزاده در ماه مرداد و پایان شصت سالگی و آغاز شصت و یک سالگی خواهان پاسخگو بودن مسئولان نسبت به شرایط بی خبری و نگهداری او در سلول انفرادی هستیم که ۵۰ روز از آن تا کنون سپری شده است. ما ضمن محکوم کردن این رفتارهای فراقانونی مسئولان زندان در انتقال مکرر مسعود فرهیخته به سلول انفرادی، خواهان توقف این روند نامبارک هستیم. آزادی بی قید و شرط همه کنشگران صنفی و مدنی و سیاسی حق مسلم آنهاست و پایان دادن به ظلم مضاعف نگهداری یک معلم در سلول انفرادی که در حال گذران حکم در زندان است، بدیهی ترین اصل نقض شده آیین نامه داخلی سازمان زندان های کشور است. از مسئولان قضایی انتظار می رود دست کم به همان احکام صادر شده خود وفا دار بمانند و به شرایط زندان در زندان برای زندانیان بی پناه پایان دهند. ما امضا کنندگان این متن ضمن ابراز نگرانی شدید نسبت به وضعیت مسعود فرهیخته مسئولیت شرایط کنونی برای این معلم زندانی را در وهله ی اول به عهده ی سازمان امور زندان ها و در وهله ی دوم به عهده قوه قضاییه و حاکمیت می دانیم و خواهان توقف این روند غیر قانونی و ظلم مضاعف به این معلم زندانی هستیم.

۱. منوچهر آزادگان

۲. نجمه ابراهیمی

۳. لیلا احمدوند

۴. شکرالله احمدی

۵. شیرین احمدی

۶. محمد احمدی

۷. مختار اسدی

۸. لیدا اسماعیلی

۹. عالیله اقدام دوست

۱۰. مرتضی الیاسی

۱۱. رحیم امیری
۱۲. فریبا انامی
۱۳. سید محمود باقری
۱۴. داود بایسته
۱۵. صفیه بسیم
۱۶. حسن پوره
۱۷. لطف‌الله جمشیدی
۱۸. علی حاجی
۱۹. محمد حکیم الهی
۲۰. احمد حیدری
۲۱. فرامرز خدانشناس
۲۲. هاشم خواستار
۲۳. طاهره خوش کلام
۲۴. وحید دھسری
۲۵. معصومه دھقان
۲۶. غفار دیندار
۲۷. یاور ذاتی
۲۸. ژاله روح‌زاد
۲۹. ایرج رهنما
۳۰. محمد علی زحمتکش
۳۱. معصومه زمانی
۳۲. مسعود زینال‌زاده
۳۳. پروین سلیمی
۳۴. غلامعلی شہریاری

۳۵. ژاله صفری
۳۶. رحمان عابدینی
۳۷. حسین عبادیان
۳۸. محمدرضا علیجانی
۳۹. نجف علیجانی
۴۰. محسن عمرانی
۴۱. محبوبه فرخزادی
۴۲. اسماعیل فرهنگمنش
۴۳. قاسم فلاح
۴۴. علی فلاح باریکی
۴۵. محمدتقی فلاحی
۴۶. مهدی قادری
۴۷. عزیز قاسمزاده
۴۸. حمید قندی
۴۹. مریم کبیری
۵۰. ملیحه کریم‌الدینی
۵۱. صدیقه مالکی‌فرد
۵۲. علیرضا مرادی
۵۳. رادا مردانی
۵۴. ولی میرزا سیدی
۵۵. فرزانه ناظران‌پور
۵۶. معصومه نجیب
۵۷. مرضیه نظری
۵۸. اولدوز هاشمی

*ماده پنج طرح جدید مقابله با نفوذ مجلس: هم پادگان هم بنگاه، مرگ بر دانشگاه!

مجلس شورای اسلامی، یکشنبه ۲۵ مردادماه، کلیات «طرح مقابله با نفوذ سرویس‌های اطلاعاتی و دولت‌ها یا نهادهای بیگانه در کشور» را با ۱۸۳ رأی موافق تصویب کرد؛ طرحی که نفوذ دستگاه‌های امنیتی بر زندگی روزمره دانشجویان و باقی اقشار جامعه مدنی را به شکل بی‌سابقه‌ای تعمیق می‌کند.

بر اساس ماده ۵ طرح، وزارت اطلاعات موظف می‌شود هر سال فهرستی از دولت‌ها، دانشگاه‌ها، مؤسسات و سازمان‌های غیرایرانی «مجاز» برای اخذ بورسیه، کمک‌هزینه تحصیلی، انعقاد قرارداد یا تفاهنامه، و برگزاری کنفرانس یا رویدادهای علمی منتشر کند. هر همکاری علمی با دانشگاه یا مؤسسه‌ای که نامش در این فهرست نباشد -و حتی ارسال نمونه‌های پزشکی، تحقیقاتی یا باستان‌شناسی به آن‌ها- ممنوع و مجازاتش حبس درجه شش (شش‌ماه تا دو سال) خواهد بود؛ همان مجازاتی که برای همکاری با سرویس‌های اطلاعاتی بیگانه در نظر گرفته شده.

ارتباط آزادانه با دانشجویان سراسر جهان، تبادل آزادانه اطلاعات با اساتید و موسسه‌های علمی و اپلای کردن در دانشگاه‌های مختلف حق بنیادین دانشجویان و از استلزامات اساسی حیات آکادمیک است؛ حقی که فراتر از هر گونه تلاش برای اعمال سانسور، مرزبندی‌های گوناگون، پولی‌سازی، نظامی‌سازی و غیره قرار دارد. نه جمهوری اسلامی و نه هیچ دولت دیگری حق دخالت در جریان آزاد تبادل اطلاعات را ندارد؛ اما با اجرایی‌شدن طرح جدید مجلس، آینده دانشجویان عملاً به فهرستی گره می‌خورد که وزارت اطلاعات تدوینش کرده است.

در آن سوی میدان نیز وضعیت مشابهی برقرار است: پنتاگون دانشگاه‌های شریف و امیرکبیر را در فهرست جدیدی که هر ساله از نهادهای پژوهشی «کشورهای متخاصم» منتشر می‌کند -معروف به فهرست ۱۲۸۶- قرار داده و به ۳۰ دانشگاه برتر آمریکا دستور قطع هرگونه همکاری علمی با این دانشگاه‌ها را داده است. پیش از این تنها دانشگاه‌های مرتبط با نیروهای نظامی مانند دانشگاه مالک اشتر در این لیست دیده می‌شدند. حال اما دانشگاه‌های پرافتخار و مدنی ایران نیز در کنار این دانشگاه‌ها قرار گرفته‌اند و با آن‌ها مانند پادگان برخورد می‌شود.

در این میان چیزی که از بین می‌رود، طبق معمول، زندگی دانشجویست که دیگر حتی «فرصت فرار» نیز ندارد. با اجرایی‌شدن این طرح از دانشگاه و دانشجوی ایرانی، چیزی به جز نام باقی نمی‌ماند؛ و در عمل زیست دانشجویی با زندگی در پادگان یکی خواهد شد.

دانشگاه تهران- دانشجو

*اعتصاب 24 ساعته کارکنان بانک‌های برزیل در اعتراض به پیشنهادهای مزدی کارفرمایان

روز پنجشنبه 20 اوت، کارکنان بانک‌های برزیل در اعتراض به بن‌بست مذاکرات دستمزدی و خودداری بانک‌ها از ارائه پیشنهاد مشخص برای افزایش حقوق، دست به اعتصاب 24 ساعته زدند.

این اقدام در چارچوب کارزار ملی مذاکره کارکنان بانک‌های دولتی و خصوصی با فدراسیون ملی بانک‌ها (Fenaban) انجام شد و شعب بانک‌ها در بخش‌هایی از کشور با تعطیلی یا کاهش فعالیت روبرو شدند.

این اعتصاب پس از هشت دور مذاکره میان نمایندگان کارکنان و بانک‌ها صورت گرفت. در آخرین دور مذاکرات، در 18 اوت، Fenaban از پیشنهاد قبلی خود برای تعیین افزایش‌های متفاوت بر اساس سه سطح دستمزدی عقب‌نشینی کرد، اما همچنان هیچ رقم یا درصدی برای افزایش دستمزد ارائه نکرد. همین مسئله موجب شد کارکنان تصمیم به توقف کار بگیرند.

کارکنان بانک‌ها خواهان جبران کامل تورم به اضافه 5 درصد افزایش واقعی دستمزد هستند. افزایش سهم کارکنان از سود و نتایج مالی بانک‌ها و بهبود کمک‌هزینه‌های غذا و وعده غذایی نیز از دیگر مطالبات آنان است.

در رأی‌گیری‌های انجام‌شده پیش از اعتصاب، پیشنهاد بانک‌ها با مخالفت گسترده کارکنان روبرو شد. در منطقه سائوپائولو، اسوالدو و اطراف آن، 97/66 درصد کارکنان پیشنهاد Fenaban را رد کردند و 89/34 درصد نیز به اعتصاب 20 اوت رأی دادند. در سطح ملی نیز پیشنهاد مزدی حدود 97 درصد رأی مخالف دریافت کرد.

اهمیت این اعتراض زمانی بیشتر روشن می‌شود که نتایج مالی بانک‌های بزرگ برزیل را در نظر بگیریم. سه بانک خصوصی بزرگ، Bradesco، Santander و Itaú، در نیمه نخست سال 2026 در مجموع 45/4 میلیارد رئال سود خالص به دست آورده‌اند؛ رقمی که نسبت به مدت مشابه سال گذشته 7/8 درصد افزایش داشته است. اعتراض کارکنان در شرایطی صورت می‌گیرد که

بانک‌ها از یک سو سودهای بسیار بالایی اعلام می‌کنند و از سوی دیگر هنوز پیشنهاد مشخصی برای افزایش عمومی دستمزد ارائه نکرده‌اند.

توقف کار 20 اوت یک اعتصاب هشداردهنده 24 ساعته بود و به معنای آغاز اعتصاب نامحدود نیست. با این حال، ادامه بن‌بست در مذاکرات می‌تواند زمینه را برای تشدید اقدامات اعتراضی فراهم کند. خدمات دیجیتال، اپلیکیشن‌های بانکی، انتقال‌های PIX و دستگاه‌های خودپرداز در جریان این توقف کار عمدتاً به فعالیت خود ادامه دادند و تمرکز اصلی اعتراض بر فعالیت شعب و کارکنان آنها بود.

اتحادیه‌های کارکنان بانک‌ها تأکید کرده‌اند که هدف از این اقدام، وادار کردن Fenaban به بازگشت به میز مذاکره با پیشنهاد واقعی و مشخص برای افزایش دستمزد است. به این ترتیب، اعتصاب 20 اوت را می‌توان نخستین اقدام سراسری مهم کارکنان بانک‌های برزیل در کارزار دستمزدی سال 2026 دانست.

*اعتراض اتحادیه‌های کارگری آرژانتین به بدهکاری میلیون‌ها خانوار؛ CGT و دو CTA علیه سیاست اقتصادی دولت میلی به خیابان آمدند

روز پنجشنبه 20 اوت، کنفدراسیون عمومی کار آرژانتین (CGT)، دو تشکل CTA و اتحادیه کارگران اقتصاد مردمی (UTEPA) در اعتراض به افزایش بدهکاری خانوارها به سوی وزارت اقتصاد در بوئنوس آیرس راهپیمایی کردند و از دولت خواهر میلی خواستند برای بحران مالی میلیون‌ها خانواده مداخله کند. این نخستین بار نیست که این تشکل‌ها علیه سیاست اقتصادی دولت دست به اعتراض مشترک می‌زنند، اما این بار محور اصلی اعتراض، گسترش بدهی خانوارهای کارگری و ناتوانی آنان در تأمین هزینه‌های روزمره زندگی بود.

تجمع از ساعت 14 در دو نقطه بوئنوس آیرس آغاز شد و معترضان به سوی ساختمان وزارت اقتصاد در خیابان هیپولیتو یریگوین حرکت کردند. علاوه بر CGT ، CTA-Workers ، CTA- و UTEP Autonomous ، شماری از سازمان‌های اجتماعی و بخش‌هایی از کسب‌وکارهای کوچک و متوسط نیز در این حرکت حضور داشتند.

بدهی برای غذا، دارو و اجاره

تشکل‌های کارگری می‌گویند افزایش بدهکاری را نمی‌توان صرفاً مسئله‌ای شخصی میان وام‌گیرندگان و بانک‌ها دانست. به گفته آنان، کاهش درآمد واقعی، افزایش هزینه زندگی و نرخ‌های بالای بهره باعث شده است خانواده‌های بیشتری برای تأمین نیازهای اولیه خود به وام و اعتبار متوسل شوند.

CTA-T در بیانیه خود اعلام کرد بسیاری از خانوارها به دلیل آنکه درآمدها برای تأمین هزینه‌های زندگی کافی نیست، در بانک‌ها و کیف پول‌های دیجیتال بدهکار شده‌اند. این تشکل‌ها تأکید کرده‌اند که بخشی از این وام‌ها برای خرید غذا، پرداخت اجاره، دارو و خدمات ضروری مصرف شده است.

بر اساس داده‌هایی که سازمان‌های برگزارکننده اعتراض ارائه کرده‌اند، بیش از 20 میلیون نفر در آرژانتین درگیر نوعی بدهی هستند و حدود 6 میلیون نفر در وضعیت بدهی معوق یا بحرانی قرار دارند. داده‌های مرکز اقتصاد سیاسی آرژانتین (CEPA) نیز از وجود حدود 20/9 میلیون بدهکار و حدود 5/8 میلیون نفر در وضعیت معوقه حکایت دارد.

افزایش شدید معوقات بانکی

ابعاد بحران در شاخص‌های بانکی نیز دیده می‌شود. بر اساس داده‌های منتشرشده درباره وضعیت اعتباری خانوارها، میزان معوقات خانوارها در نظام بانکی از 2/5 درصد در اکتبر 2024 به 12/3 درصد در مه 2026 افزایش یافته است. این افزایش نشان می‌دهد مشکل پرداخت بدهی از یک مسئله محدود به گروه‌های خاص به بحرانی گسترده‌تر در میان خانوارها تبدیل شده است.

گزارش دیگری بر اساس داده‌های بانک مرکزی آرژانتین، سهم وام‌های شخصی معوق را بسیار بالاتر از سطح پایان سال 2023 ارزیابی کرده و شمار بدهکاران بانک‌ها و مؤسسات غیربانکی را بیش از 20 میلیون نفر اعلام کرده است.

اتحادیه‌ها: بدهکاری نتیجه سیاست اقتصادی است

رهبران اتحادیه‌ای در جریان راهپیمایی، موضع دولت را که بدهکاری خانوارها را «مسئله‌ای میان بخش خصوصی» می‌داند، رد کردند.

کریستیان خرونیمو، دبیرکل CGT ، گفت بخش بزرگی از بدهکاران در وضعیتی بحرانی قرار گرفته‌اند و دولت نمی‌تواند نسبت به این وضعیت بی‌تفاوت بماند. او همچنین هشدار داد اگر دولت پاسخی به مطالبات اتحادیه‌ها ندهد، احتمال حرکت به سوی اعتصاب عمومی منتفی نیست.

آندرس رودریگس، دبیرکل اتحادیه کارکنان دولت (UPCN) ، نیز در جریان تجمع گفت رشد بدهکاری را باید نتیجه سیاست اقتصادی دولت دانست و خواهان مداخله دولت برای حمایت از خانواده‌هایی شد که توان پرداخت بدهی‌های خود را از دست داده‌اند.

اعتراض به سیاست ریاضتی دولت میلی

اتحادیه‌ها معتقدند افزایش بدهی خانوارها بخشی از پیامدهای سیاست اقتصادی دولت خاویر میلی است؛ سیاستی که با کاهش هزینه‌های عمومی، محدود کردن مخارج دولت و فشار بر درآمد خانوارها همراه بوده است.

CGT و دیگر تشکل‌های شرکت‌کننده در اعتراض تأکید کرده‌اند که مسئله بدهکاری را نباید از کاهش قدرت خرید و افزایش هزینه‌های ضروری زندگی جدا کرد. از نگاه آنان، هنگامی که دستمزد برای تأمین نیازهای پایه کافی نیست، وام و اعتبار به ابزاری برای ادامه زندگی روزمره تبدیل می‌شود و در نهایت خانواده را در چرخه بدهی و ناتوانی از بازپرداخت گرفتار می‌کند.

اعتراض 20 اوت در عین حال بخشی از برنامه اقدام مشترک تشکل‌های کارگری و اجتماعی آرژانتین است. CGT اعلام کرده است در صورت ادامه بی‌پاسخ ماندن مطالبات، اقدامات اعتراضی می‌تواند تشدید شود و احتمال برگزاری اعتصاب عمومی همچنان روی میز قرار دارد.

***اعتصاب طولانی کارگران هاریبو در فرانسه؛ هشت هفته مقاومت برای افزایش دستمزد**

اعتصاب کارگران کارخانه هاریبو در ماریسی، در جنوب فرانسه، همچنان ادامه دارد و به یکی از طولانی‌ترین اعتراض‌های کارگری تاریخ این واحد تولیدی تبدیل شده است. کارگران از اواخر ژوئن در اعتراض به پیشنهادهای مزدی مدیریت دست از کار کشیده‌اند و با وجود طولانی شدن اعتصاب، هنوز توافقی میان اتحادیه‌ها و مدیریت حاصل نشده است.

اعتصاب از 25 ژوئن و در جریان مذاکرات سالانه دستمزد آغاز شد. کارگران خواهان 100 یورو افزایش عمومی دستمزد در ماه و بهبود مزایای مربوط به سابقه کار هستند. در مقابل، مدیریت ابتدا افزایش 9 دهم درصدی، معادل حدود 18 یورو ناخالص در ماه، و سپس پیشنهاد افزایش یک و نیم درصدی را مطرح کرد که اجرای آن به تحقق اهداف تولیدی مشروط شده بود. کارگران این پیشنهاد را ناکافی دانسته‌اند.

اعتصابی که هفته‌ها ادامه یافته است

کارگران برای حفظ فشار بر مدیریت، در روزهای عادی دو ساعت در هر شیفت دست از کار می‌کشند و در برخی روزهای اعتراضی، توقف کار به یک روز کامل رسیده است. به گزارش **Made in Marseille**، این شیوه اعتراض موجب شده تولید کارخانه به‌شدت کاهش یابد.

ژان پیر مارتن، نماینده CGT و کارگر کارخانه، گفته است که در گذشته نیز اعتصاب‌هایی در این واحد صورت گرفته، اما هیچ‌کدام به چنین مدتی نرسیده بود. در اوایل اوت، اعتصاب وارد ششمین هفته شده بود و در 12 اوت، **Le Parisien** از ورود آن به هفته هفتم خبر داد.

100 یورو، نه 18 یورو

اختلاف اصلی بر سر فاصله میان مطالبه کارگران و پیشنهاد مدیریت است. کارگران افزایش 100 یورویی را مطالبه می‌کنند، در حالی که پیشنهاد اولیه مدیریت حدود 18 یورو ناخالص در ماه بود و پیشنهاد بعدی نیز به یک ونیم درصد محدود شد.

کارگران همچنین خواهان افزایش پاداش سابقه کار از 15 به 18 درصد هستند. اتحادیه‌ها تأکید کرده‌اند که افزایش هزینه‌های زندگی و سطح دستمزدها اجازه نمی‌دهد پیشنهاد مدیریت را بپذیرند.

سود شرکت و استدلال کارگران

یکی از محورهای مهم اعتراض، وضعیت مالی شرکت است. به گزارش *Made in Marseille*، هاریبو فرانسه در سال 2025 حدود 36 میلیون یورو سود ثبت کرده است. از دید نمایندگان کارگران، در چنین شرایطی پیشنهاد افزایش حدود 18 یورو در ماه قابل قبول نیست.

مدیریت در مقابل استدلال می‌کند که افزایش‌های عمومی دستمزد در فاصله 2022 تا 2026 از افزایش تورم پیشی گرفته و متوسط دریافتی کارگران تولید هاریبو بالاتر از متوسط ملی است. شرکت همچنین به پرداخت‌های مربوط به مشارکت در سود و پاداش‌های مرتبط با عملکرد اشاره کرده است.

همبستگی میان دو کارخانه

اعتراض کارگران مارسی تنها نموده است. کارکنان کارخانه هاریبو در اوزس در استان گار نیز به این حرکت پیوسته‌اند. مذاکرات مزدی در دو کارخانه در چارچوب مذاکرات هاریبو فرانسه انجام می‌شود و اتحادیه‌ها تلاش کرده‌اند اعتراض را در سطح شرکت گسترش دهند.

در مارسی حدود 180 کارگر تولیدی در کارخانه مشغول به کارند و بنا بر گزارش‌ها، سطح عضویت کارگران در اتحادیه‌ها بسیار بالاست. اتحادیه‌های CGT و Force Ouvrière نقش اصلی را در سازمان‌دهی اعتراض بر عهده دارند.

هزینه اعتصاب برای کارگران؛ مقاومت در برابر فرسایشی شدن

طولانی شدن اعتصاب برای خود کارگران نیز هزینه سنگینی داشته است. برخی اعتصابیون تا اوایل اوت حدود 60 ساعت دستمزد خود را از دست داده بودند؛ با این حال، اعتراض ادامه پیدا کرده است.

در عین حال، اتحادیه‌ها مدیریت را متهم کرده‌اند که با استفاده از نیروهای موقت و حضور برخی مدیران در خطوط تولید تلاش می‌کند اثر اعتصاب را کاهش دهد. کارگران می‌گویند این اقدام نمی‌تواند جایگزین تجربه و مهارت کارگران رسمی کارخانه شود.

انتقال اعتراض به بیرون کارخانه

در 10 اوت، پس از هفت هفته اعتصاب، کارگران برای جلب حمایت عمومی به مقابل فروشگاه هاریبو در مرکز تجاری *Plan de Campagne* رفتند و با مشتریان درباره مطالبات خود گفت‌وگو کردند. شعار آنان در جریان این حرکت چنین بود: «پول نباشد، آب‌نبات هم نیست».

این اقدام نشان می‌دهد که اعتصاب‌کنندگان تلاش دارند مبارزه خود را از محوطه کارخانه فراتر ببرند و حمایت مصرف‌کنندگان و افکار عمومی را نیز جلب کنند.

اعتصابی بدون چشم‌انداز فوری توافق

آخرین گزارش‌های موجود نشان می‌دهد که تا میانه اوت، بن‌بست همچنان ادامه داشته است. جلسه بعدی رسمی مذاکرات برای 28 سپتامبر تعیین شده؛ فاصله‌ای که از نظر اتحادیه‌ها بسیار طولانی است و نشان می‌دهد پایان سریع اعتصاب در چشم‌انداز نیست.

اعتصاب کارگران هاریبو در مارس از این نظر اهمیت دارد که یک مبارزه طولانی بر سر افزایش دستمزد در برابر پیشنهاد بسیار محدود کارفرما است؛ مبارزه‌ای که باوجود هزینه اقتصادی برای کارگران، تاکنون ادامه یافته و با پیوستن کارگران کارخانه اوزس، جنبه گسترده‌تری پیدا کرده است.

برای کارگران هاریبو، مسئله فقط 100 یورو افزایش دستمزد نیست؛ این اعتصاب به آزمونی برای قدرت چانه‌زنی کارگران در برابر شرکتی سودآور و مقاومت آنان در برابر فرسایشی شدن مبارزه تبدیل شده است.

akhbarkargari2468@gmail.com